

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1232/2025
14.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Зорана Стојановића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Бујановцу Кпп бр. 98/25 од 10.08.2025. године и Кв.бр. 113/25 од 14.08.2025. године, у седници већа одржаној дана 14.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Зорана Стојановића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Бујановцу Кпп бр. 98/25 од 10.08.2025. године и Кв.бр. 113/25 од 14.08.2025. године.

Образложење

Решењем судије за претходни поступак Основног суда у Бујановцу Кпп бр. 98/25 од 10.08.2025. године према окривљеном АА одређена је мера забрана напуштања стана у ..., ... број .., уз примену електронског надзора која се има рачунати од дана 10.08.2025. године и може трајати док за то постоји потреба, а најдуже до правноснажности пресуде, односно до упућивања окривљеног на издржавње кривичне санкције која се састоји у лишћењу слободе, с тим да је суд дужан да свака три месеца испита да ли је даље трајање мере оправдано. Окривљени АА упозорен је да се против њега може одредити притвор ако прекрши изречену меру и одређено да ће меру извршити надлежни повереник за извршење ванзаводских мера према месту пребивалишта.

Решењем Основног суда у Бујановцу Кв.бр. 113/25 од 14.08.2025. године одбијена је жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Зорана Стојановића изјављена против решења судије за претходни поступак Основног суда у Бујановцу Кпп бр. 98/25 од 10.08.2025. године, као неоснована.

Против наведених правноснажних решења (с тим што бранилац означава да захтев подноси само против првостепеног решења, док из образложења произлази да се

истим побија и другостепено решење) захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Зоран Стојановић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд „пошто је у конкретном случају реч о питању од значаја за правилну примену права, да у смислу члана 486. став 2. ЗКП, поступи по захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног и исти усвоји као основан“.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу и, у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне одлуке против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву не опредељује конкретно ни једну повреду закона која, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, већ у образложењу наводи да је судија за претходни поступак као разлог за одређивање мере забрана напуштања стана нашао постојање особитих околности из члана 208. став 1. ЗКП предвиђених у члану 211. став 1. тачка 1), став 3. и став 4. ЗКП, иако је по предлогу ОЈТ једини разлог – опасност од бекства, на који начин је судија самоиницијативно проширио разлоге за одређивање мере забрана напуштања стана. Даље се наводи да је изрицање мере забрана напуштања стана потпуно безпредметно и сувишно, јер је наводна жртва насиља - ББ већ у време писања жалбе отпутовао у Немачку где ради и стално борави. У прилог изнетом, бранилац цитира службену белешку ПУ Врање – ПС Прешево од 20.08.2025. године, решење Основног суда у Бујановцу П2 134/25 од 15.08.2025. године и решење Основног суда у Бујановцу НП бр. 29/25 од 10.08.2025. године.

На описани начин, по ставу Врховног суда, бранилац указује на повреде закона из члана 208. и 209. став 1. ЗКП (које у образложењу захтева и сам нумерише).

Међутим, повреде закона из члана 208. и 209. став 1. ЗКП, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране

- 3 -

окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Зорана Стојановића, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**